# RETTENS DOM (Anden Udvidede Afdeling)

22. december 2005 *

I sag T-146/04,

**Koldo Gorostiaga Atxalandabaso,** tidligere medlem af Europa-Parlamentet, Saint-Pierre-d'Irube (Frankrig), ved avocat D. Rouget,

sagsøger,

mod

**Europa-Parlamentet** ved H. Krück, C. Karamarcos og D. Moore, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgt,

* Processprog: fransk.

støttet af:

**Kongeriget Spanien** ved sin befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg,

intervenient,

angående en påstand om annullation af beslutning truffet af Europa-Parlamentets generalsekretær den 24. februar 2004, der foranstalter tilbageholdelse i sagsøgerens krav på omkostningsgodtgørelse og andre godtgørelser som medlem af Europa-Parlamentet,

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET
I FØRSTE INSTANS (Anden Udvidede Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, J. Pirrung, og dommerne A.W.H. Meij, N.J. Forwood, I. Pelikánová og S. Papasavvas,

justitssekretær: ekspeditionssekretær C. Kristensen,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 12. september 2005,

afsagt følgende

## Dom

### Retsforskrifter

1 Artikel 199, stk. 1, EF bestemmer:

»Europa-Parlamentet fastsætter sin forretningsorden; hertil kræves et flertal af medlemmernes stemmer.«

2 Artikel 5 i Europa-Parlamentets forretningsorden i den affattelse, der finder anvendelse i denne sag (EUT 2003 L 61, s. 1, herefter »forretningsordenen«), bestemmer:

»Præsidiet fastsætter bestemmelser om omkostningsgodtgørelser og andre godtgørelser til medlemmerne.«

3 Forretningsordenens artikel 16 bestemmer:

»Efter valg af næstformænd vælger Parlamentet fem kvæstorer.

Disse kvæstorer vælges på samme måde som næstformændene.«

4 Forretningsordenens artikel 21 har følgende ordlyd:

»1. Præsidiet består af formanden og Parlamentets 14 næstformænd.

2. Kvæstorerne er medlemmer af Præsidiet med rådgivende funktion.«

5 Forretningsordenens artikel 22, stk. 2, har følgende ordlyd:

»Præsidiet træffer afgørelse om finansielle, organisatoriske og administrative spørgsmål vedrørende medlemmerne, Parlamentets interne organisation, dets sekretariat og dets organer.«

6 Forretningsordenens artikel 25 har følgende ordlyd:

»Kvæstorerne varetager administrative og finansielle opgaver, som direkte vedrører medlemmerne, efter retningslinjer vedtaget af Præsidiet.«

7 Det bestemmes i forretningsordenens artikel 182, stk. 1:

»Parlamentet bistås af en generalsekretær, der udnævnes af Præsidiet.

Generalsekretæren afgiver over for Præsidiet en højtidelig forsikring om, at han vil udøve sine funktioner fuldstændig upartisk og samvittighedsfuldt.«

8 Regulativet om omkostningsgodtgørelser og andre godtgørelser til Europa-Parlamentets medlemmer (herefter »OGM-regulativet«) blev vedtaget af Europa-Parlamentets Præsidium med hjemmel i forretningsordenens artikel 22 og i medfør af artikel 199 EF, artikel 112 EA og artikel 25 KS.

9 OGM-regulativets artikel 13, stk. 1, første afsnit, som var gældende på tidspunktet for de faktiske omstændigheder i denne sag, har følgende formulering: »Medlemmerne har ret til fast månedlig godtgørelse (herefter benævnt godtgørelse for generelle udgifter) til den til enhver tid gældende sats, som er fastsat af Præsidiet, til dækning af udgifter i forbindelse med medlemsvirksomhed, som ikke dækkes af andre godtgørelser i henhold til dette regulativ.«

10 OGM-regulativets artikel 14, stk. 1, bestemmer:

»Med forbehold af bestemmelserne i denne artikel har medlemmerne ret til en godtgørelse (herefter benævnt assistentgodtgørelse) til dækning af udgifter i forbindelse med beskæftigelse eller ansættelse af en eller flere assistenter [...].«

11 I overensstemmelse med OGM-regulativets artikel 14, stk. 2 og stk. 7, litra b), kan medlemmet helt eller delvist overdrage en tredjemand, benævnt »betalende tredjemand«, den administrative forvaltning af sin assistentgodtgørelse (ligeledes benævnt »sekretariatstillæg«).

12 OGM-regulativets artikel 16, stk. 2, har følgende ordlyd:

»Finder generalsekretæren, at der er udbetalt uberettigede beløb i assistentgodtgørelse, foranlediger han sådanne beløb tilbagesøgt hos medlemmet.«

13 OGM-regulativets artikel 27 har følgende ordlyd:

»2. Ethvert medlem, som finder, at dette regulativ ikke er blevet korrekt anvendt, kan henvende sig til generalsekretæren. Hvis der ikke opnås enighed mellem medlemmet og generalsekretæren, henvises sagen til kvæstorerne, som træffer afgørelse efter høring af generalsekretæren. Kvæstorerne kan også høre formanden og/eller Præsidiet.

3. Er generalsekretæren efter høring af kvæstorerne sikker på, at der er sket uretmæssige udbetalinger fra de godtgørelser, der er omfattet af dette regulativ, giver han instruks om inddrivelse af sådanne beløb fra det pågældende medlem.

4. Præsidiet kan i undtagelsestilfælde, på forslag af generalsekretæren og efter høring af kvæstorerne samt på grundlag af finansforordningens artikel 73 og gennemførelsesbestemmelserne hertil pålægge generalsekretæren midlertidigt at indstille udbetalingen af godtgørelser, indtil det pågældende medlem har tilbagebetalt de uretmæssigt udbetalte beløb.

Præsidiet træffer sin afgørelse under hensyntagen til medlemmets effektive udøvelse af sit mandat og til institutionens velfungerende arbejde samt efter at have hørt pågældende medlem.«

14 Stk. 4 blev tilføjet OGM-regulativets artikel 27 ved Præsidiets afgørelse af 12. februar 2003.

15 Artikel 5 i de interne bestemmelser for gennemførelsen af Europa-Parlamentets budget, vedtaget af Præsidiet den 4. december 2002, bestemmer:

»3. Ved en delegationsafgørelse, som træffes af institutionen repræsenteret ved sin formand, udpeges generalsekretæren som ved delegation bemyndiget ledende anvisningsberettiget.

4. Delegationer gives af den ved delegation bemyndigede ledende anvisningsberettigede til de ved delegation bemyndigede anvisningsberettigede. Subdelegationer gives af de ved delegation bemyndigede anvisningsberettigede til de ved subdelegation bemyndigede anvisningsberettigede.«

16 Artikel 71, stk. 2, i Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 1605/2002 af 25. juni 2002 om finansforordningen vedrørende De Europæiske Fællesskabers almindelige budget (EFT L 248, s. 1, herefter »finansforordningen«) bestemmer:

»Egne indtægter, der overdrages til Kommissionen, og enhver fordring, der er sikker, opgjort og forfalden til betaling, skal fastlægges ved en indtægtsordre, der sendes til regnskabsføreren, efterfulgt af en debetnota, der stiles til debitor, begge udarbejdet af den kompetente anvisningsberettigede.«

17 Finansforordningens artikel 72, stk. 2, har følgende ordlyd:

»Institutionen kan formalisere fastlæggelsen af en fordring på andre end stater ved en beslutning, der kan tvangsfuldbyrdes, jf. EF-traktatens artikel 256.«

18 Finansforordningens artikel 73, stk. 1, har følgende ordlyd:

»Regnskabsføreren tager sig af de indtægtsordrer, der er behørigt udstedt af den kompetente anvisningsberettigede med henblik på inddrivelse af fordringer. Han skal sikre, at Fællesskabernes indtægter bliver indbetalt, og sørge for, at deres krav bevares.

Regnskabsføreren inddriver Fællesskabernes fordringer ved modregning i alle tilfælde, hvor debitor selv i forhold til Fællesskaberne har en fordring, der er sikker, opgjort og forfalden til betaling.«

19 Artikel 78, stk. 3, i Kommissionens forordning (EF, Euratom) nr. 2342/202 af 23. december 2002 om gennemførelsesbestemmelser til finansforordningen (EFT L 357, s. 1) bestemmer:

»Debetnotaen er en underretning af debitor om, at:

a) Fællesskaberne har fastlagt den pågældende fordring.

b) Hans gæld til Fællesskaberne forfalder til betaling på en bestemt dato (herefter »forfaldsdato«).

c) Hvis betaling ikke har fundet sted senest på forfaldsdatoen, er gælden rentebærende med den rentesats, der er omhandlet i artikel 86, jf. dog de gældende særbestemmelser.

d) I alle tilfælde, hvor det er muligt, foretager institutionen inddrivelsen ved modregning efter at have underrettet debitor herom.

e) Hvis betaling ikke har fundet sted senest på forfaldsdatoen, foretager institutionen inddrivelsen ved at kræve eventuelle forhåndsgarantier indfriet.

f) Hvis det, efter ovenstående etaper, ikke har været muligt at inddrive det fulde beløb, foretager institutionen inddrivelsen ved tvangsfuldbyrdelse af den afgørelse, der er opnået enten i overensstemmelse med finansforordningens artikel 72, stk. 2, eller gennem domstolene.

Debetnotaen sendes af den anvisningsberettigede til debitor med kopi til regnskabsføreren.«

20 Artikel 80 i forordning nr. 2342/2002 bestemmer:

»1. Enhver fastlæggelse af en fordring er baseret på bilag, der bekræfter Fællesskabernes rettigheder.

2. Inden fastlæggelsen af en fordring kontrollerer den kompetente anvisningsberettigede selv disse bilag eller overvåger på eget ansvar, at denne kontrol er blevet foretaget.«

21 Artikel 83 i forordning nr. 2342/2002 har følgende ordlyd:

»På et hvilket som helst tidspunkt under proceduren foretager regnskabsføreren — efter at have underrettet den kompetente anvisningsberettigede og debitoren herom — inddrivelsen ved modregning af den fastlagte fordring i tilfælde af, at debitor samtidig har en fordring på Fællesskaberne, der er sikker, opgjort og forfalden til betaling og som genstand har et beløb, der er fastlagt ved en betalingsordre.«

22 Artikel 84 i forordning nr. 2342/2002 har følgende ordlyd:

»1. Hvis det fulde beløb ikke har kunnet inddrives ved udløbet af den frist, der er anført i debetnotaen, underretter regnskabsføreren den kompetente anvisningsberettigede herom og iværksætter omgående inddrivelsesproceduren ved hjælp af alle til rådighed stående retsmidler, herunder ved at kræve eventuelle forhåndsgarantier indfriet, jf. dog artikel 83.

2. Hvis der ikke er mulighed for at foretage inddrivelsen på den måde, der er omhandlet i stk. 1, og hvis debitor ikke har foretaget indbetalingen ved udløbet af den frist, der er nævnt i det af regnskabsføreren fremsendte påkrav om betaling, iværksætter denne tvangsfuldbyrdelse af kravet i overensstemmelse med finansforordningens artikel 72, stk. 2, eller på grundlag af et fuldbyrdelsesdokument opnået gennem domstolene, jf. dog artikel 83.«

23 Artikel 4, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1049/2001 af 30. maj 2001 om aktindsigt i Europa-Parlamentets, Rådets og Kommissionens dokumenter (EFT L 145, s. 43) bestemmer:

»Der gives afslag på aktindsigt i dokumenter, der er udarbejdet af en institution til internt brug eller modtaget af en institution, og som vedrører en sag, hvori der endnu ikke er truffet afgørelse af institutionen, hvis dokumentets udbredelse ville være til alvorlig skade for institutionens beslutningsproces, medmindre der er en mere tungtvejende offentlig interesse i udbredelse af dokumentet.«

## Tvistens baggrund

24 Koldo Gorostiaga Atxalandabaso har været medlem af Europa-Parlamentet siden 1999 for den baskiske politiske gruppes liste »Euskal Herritarok/Batasuna« (herefter »EH/B«). I henhold til en kendelse afsagt af Juzgado de Instrucción n° 5 de Madrid (Madrids femte undersøgelsesdommer) den 26. august 2002 og til en dom afsagt af Tribunal Supremo (den spanske højesteret) den 27. marts 2003 blev EH/B erklæret ulovlig i Spanien. Den appel, der blev iværksat ved Tribunal Constitucional (den spanske forfatningsdomstol) til prøvelse af sidstnævnte dom, blev ikke taget til følge. Forbuddet mod EH/B har ikke haft retlige følger for sagsøgerens parlamentariske mandat, som han fortsat udøvede, indtil valgperioden udløb i juni 2004.

25 Sagsøgerens godtgørelser som parlamentsmedlem er siden begyndelsen af hans mandat i 1999, og for så vidt angår godtgørelser for generelle udgifter og sekretariatstillæg, indtil den 31. august 2001 blevet indbetalt på en løbende konto i Banque Bruxelles Lambert SA, der føres i hans og EH/B's navn. EH/B optrådte som betalende tredjemand i OGM-regulativets artikel 14, stk. 2's forstand.

26 Den 21. marts 2002 hævede sagsøgeren 210 354 EUR på den bankbog, der var tilknyttet kontoen.

27 Dagen efter hævningen, den 22. marts 2002, blev hr. Gorrotxategi, som var kasserer i EH/B og sagsøgerens regnskabsfører, tilbageholdt, da han ankom til Frankrig fra Belgien. Den ledende undersøgelsesdommer ved tribunal de grande instance de Paris beslaglagde herefter et beløb på 200 304 EUR, som hr. Gorrotxategi var i besiddelse af.

28 Parlamentets Præsidium fik første gang kendskab til denne sag på mødet den 8. april 2002. Punkt 8.2 i protokollen fra dette møde har følgende ordlyd:

»Præsidiet [...]

— tog til efterretning: nogle presseforlydender om, at de franske myndigheder havde tilbageholdt to medlemmer af et nationalt politisk parti, der havde et anseligt kontantbeløb på sig, og som hævdede, at pengene blev udbetalt til et EP-medlem som led i den pågældendes hverv som medlem af Europa-Parlamentet

— bemyndigede efter et indlæg af formanden generalsekretæren til at tage alle de nødvendige skridt, navnlig for at undersøge, hvorvidt det pågældende medlems udgifter var i overensstemmelse med de forskellige gældende regler, og aflægge rapport til kvæstorerne om eventuelle overtrædelser af bestemmelserne.«

29 Ved skrivelse af 12. april 2002 erindrede Parlamentets generalsekretær (herefter »generalsekretæren«) sagsøgeren om de forskellige godtgørelser, han havde fået udbetalt siden hans mandats begyndelse og anmodede ham om inden udgangen af april 2002 at fremlægge specificerede oplysninger om brugen af bevillinger, der var blevet udbetalt som sekretariatstillæg fra 1999 til den 31. januar 2001, og at præcisere brugen af bevillinger, der var udbetalt som godtgørelse for generelle udgifter.

30 Sagsøgeren svarede ved skrivelse af 6. maj 2002, hvori han aflagde regnskab for brugen af sekretariatstillæg og godtgørelse for generelle udgifter for årene 1999, 2000 og 2001. Ifølge disse oplysninger skyldte sagsøgeren 103 269,79 EUR til EH/B, 51 070,19 EUR til tre assistenter og 15 359,46 EUR til sociale sikringsinstitutioner, i alt 169 699,44 EUR.

31 På grundlag af sagsøgerens forklaringer anmodede generalsekretæren ham ved skrivelse af 7. juni 2002 om at lade et revisionsfirma revidere brugen af disse godtgørelser. Generalsekretæren fastslog i øvrigt i denne skrivelse, at sagsøgeren ikke havde anvendt et beløb på 58 155,82 EUR i godtgørelse til sekretariatsformål og anmodede om, at det omgående blev tilbagebetalt. Sagsøgeren påtog sig at tilbagebetale det nævnte beløb til Parlamentet i månedlige afdrag på 3 000 EUR.

32 Sagsøgeren besvarede denne skrivelse den 20. juni 2002, idet han bemærkede, at beløbet på ca. 200 000 EUR, som de franske myndigheder havde beslaglagt, udelukkende stammede fra Parlamentet, at der til den konto, hvorfra beløbet var blevet hævet, udelukkende blev foretaget indbetalinger fra Parlamentet, og at frigivelsen af dette beløb var en nødvendig forudsætning for, at han i givet fald kunne opfylde sine forpligtelser over for Parlamentet. Sagsøgeren anmodede ligeledes generalsekretæren om at udfærdige en erklæring om beløbets oprindelse til fremlæggelse for den ledende undersøgelsesdommer ved tribunal de grande instance de Paris. Sagsøgeren erklærede sig i øvrigt enig i den af generalsekretæren foreslåede revision.

33 Generalsekretæren svarede ved skrivelse af 8. juli 2002, som var vedlagt en erklæring, der opregnede alle Parlamentets udbetalinger til kontoen. Det fremgår af denne erklæring, at Parlamentet fra den 1. juli 1999 til 31. december 2001 havde udbetalt i alt 495 891,31 EUR til denne konto som godtgørelser for rejseudgifter, generelle udgifter og sekretariatsudgifter (sekretariatstillæggene var blevet indbetalt til andre konti fra den 1.9.2001).

34 Ved notat af 9. januar 2003 sendte Parlamentets generaldirektør for økonomi sagsøgeren revisionsrapporten (dateret den 19.12.2002) vedrørende de beløb, der var udbetalt som godtgørelser for generelle udgifter og i sekretariatstillæg. Revisionen var blevet gennemført af en privat virksomhed, der var valgt efter fælles aftale mellem parterne.

35 I henhold til rapportens punkt 4 vedrørte revisorernes opgave de beløb, der var udbetalt mellem den 1. juli 1999 og den 31. december 2001 som godtgørelser for generelle udgifter og i sekretariatstillæg.

36 Ifølge revisionsrapporten havde Parlamentet mellem den 1. juli 1999 og 31. december 2001 udbetalt sagsøgeren 104 021 EUR til dækning af generelle udgifter, hvoraf 103 927 EUR var behørigt godtgjort. I samme periode havde Parlamentet udbetalt sagsøgeren 242 582 EUR til sekretariatsudgifter. Hvad angår sidstnævnte beløb var 53 119 EUR behørigt godtgjort, mens sagsøgeren ikke havde fremlagt dokumentation for anvendelsen af de resterende 189 463 EUR.

37 Sagsøgeren fremsatte bemærkninger til rapporten, som blev vedlagt denne.

38 Ved skrivelse af 30. januar 2003 oplyste generalsekretæren sagsøgeren om, at han henset til revisionsrapporten opfordredes til, inden Præsidiets næste møde, der var fastsat til den 10. februar, at fremlægge dokumentation for anvendelsen af beløbet på 189 463 EUR.

39 Ved skrivelse af 6. februar 2003 indgav sagsøgeren dokumentation og fremkom med supplerende forklaringer.

40 Den 12. februar 2003 traf Præsidiet afgørelse om at pålægge generalsekretæren at fastslå det nøjagtige beløb, som sagsøgeren skyldte, og at fremsætte anmodning til ham om tilbagebetaling.

41 Ved skrivelse af 26. februar 2003 meddelte generalsekretæren sagsøgeren, at der på grundlag af de forhold, sagsøgeren havde redegjort for i sin skrivelse af 6. februar 2003, alene fandtes at være behørig dokumentation for et beløb på 12 947 EUR. Generalsekretæren afviste, at andre udgifter kunne tages i betragtning med den begrundelse, at de ikke var behørigt dokumenteret, at de ikke vedrørte sekretariatstillægget, eller at de vedrørte beløb, som endnu ikke var blevet udbetalt til de berettigede. Det oprindelige beløb blev således nedsat til 176 516 EUR. Generalsekretæren opfordrede sagsøgeren til at kontakte Parlamentets tjenestegrene med henblik på at opnå en aftale om tilbagebetaling.

42 Den 10. marts 2003 blev sagsøgerens begæring til den ledende undersøgelsesdommer ved tribunal de grande instance de Paris om frigivelse af det beslaglagte beløb på 200 304 EUR afvist ved en kendelse. Ifølge oplysninger fra sagsøgerens advokat, verserer denne sag i øjeblikket ved Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol.

43 Sagsøgerens advokat anmodede om visse bilag og forklaringer, hvilket til dels blev imødekommet ved generalsekretærens skrivelse af 16. april 2003, hvorefter sagsøgeren den 21. april 2003 indgav en administrativ klage i medfør af OGM-regulativets artikel 27, stk. 2, over generalsekretærens skrivelse af 26. februar 2003.

44 Generalsekretæren besvarede ved skrivelse af 17. juli 2003 den af sagsøgeren indgivne administrative klage. Generalsekretæren fandt, at klagen reelt angik Præsidiets afgørelse af 12. februar 2003. Generalsekretæren bemærkede, at denne

afgørelse alene indeholdt instruktioner til generalsekretæren og Parlamentets juridiske tjeneste, som kunne føre til beslutninger, der berørte sagsøgeren. Generalsekretæren bemærkede endvidere, at proceduren udelukkende var på undersøgelsesstadiet med henblik på en eventuel henvisning til kvæstorerne i medfør af OGM-regulativets artikel 27, stk. 2, og at Præsidiet derfor ikke havde truffet en afgørelse, der umiddelbart berørte sagsøgeren, hvorfor det ikke tilkom ham at behandle klagens realitet.

45 Sagsøgeren fremlagde herefter andre bilag, navnlig en tilsigelse til at give møde i afdelingen for justitsvæsen, ansættelse og social sikring ved forvaltningen for den autonome provins Baskerlandet med henblik på mægling i en sag anlagt af tre af hans assistenter vedrørende lønrestancer på 50 865,43 EUR. Sagsøgeren fremlagde ligeledes en opgørelse over udgifter på i alt 63 308,64 EUR, der var afholdt i den af revisionen omfattede periode, til husførelse vedrørende sagsøgerens og hans assistenters bopæl i Bruxelles. Disse udgifter havde EH/B påtaget sig, idet EH/B ifølge en aftale skulle have tilbageholdt et fast beløb på 600 EUR i lønnen til hver af assistenterne. Dette beløb er fortsat ikke betalt og skyldes derfor EH/B.

46 Generalsekretæren afviste af tage disse forhold i betragtning. Ved skrivelse af 18. december 2003 anførte generalsekretæren for det første, at sagsøgeren ikke havde fremlagt dokumentation for, at de lønrestancer, der var genstand for mæglingen, var blevet betalt. For det andet fastslog generalsekretæren for så vidt angik fakturaerne for udgifter til husførelse, at der ikke var fremlagt dokumentation for de kontraktforpligtelser, til opfyldelse af hvilke der skulle være betalt 63 308,64 EUR, og anførte endvidere, at disse fakturaer for hovedpartens vedkommende ikke var blevet udstedt til EH/B, men en anden person.

47 Ved skrivelse af 28. januar 2004 erindrede generalsekretæren sagsøgeren om hans gæld til Parlamentet, som i henhold til revisionen og de fremlagte og godkendte bilag udgjorde 176 516 EUR (jf. præmis 38 og 41). Generalsekretæren anførte, at da sagsøgeren allerede havde påbegyndt tilbagebetalingen af en del af denne gæld,

nemlig 58 155,82 EUR i månedlige afdrag på 3 000 EUR (jf. præmis 31), var der fortsat en saldo på 118 360,18 EUR, som skulle tilbagebetales.

48 Generalsekretæren præciserede, at i henhold til OGM-regulativets artikel 16, stk. 2, og artikel 27, stk. 3, tilkom det ham at give instruks om inddrivelse af beløbet på 118 360,18 EUR, som var uberettiget udbetalt, eller om fornødent, at foreslå Præsidiet midlertidigt at indstille udbetalingen af visse godtgørelser til sagsøgeren i overensstemmelse med regulativets artikel 27, stk. 4.

49 Generalsekretæren hørte sagsøgeren den 9. februar 2004. Ifølge mødereferatet agtede generalsekretæren at tilstille Præsidiet et forslag til behandling på mødet den 25. februar 2004.

50 Ved skrivelse af 24. februar 2004 meddelte generalsekretæren sagsøgeren følgende:

»I forlængelse af min skrivelse af 28. januar 2004 og efter høringen af Dem den 9. ds. fremsendes vedlagt den beslutning, jeg har truffet i henhold til de relevante bestemmelser i Unionens finansforordning og i regulativet om omkostningsgodtgørelser og andre godtgørelser til medlemmerne vedrørende tilbagebetalingen af de 118 360,18 EUR, som De skylder Parlamentet. Præsidiet bliver orienteret herom på dets næste møde [...].«

51 Generalsekretærens beslutning af 24. februar 2004, der var vedlagt ovennævnte skrivelse (herefter »den anfægtede beslutning«), har hjemmel i OGM-regulativets

artikel 16 og 27 og i finansforordningens artikel 71 og 73. Den anfægtede beslutning henviser ligeledes til en høring af kvæstorerne, der fandt sted den 14. januar 2004. Det beløb, der skyldes Parlamentet, er ifølge første betragtning til den anfægtede beslutning 176 576 EUR, og da sagsøgeren allerede har påbegyndt tilbagebetalingen af 58 155,82 EUR med månedlige afdrag på 3 000 EUR (jf. præmis 47), skal der tilbagebetales 118 360,18 EUR. Der henvises til indtægtsordre nr. 92/332 af 18. marts 2003 udarbejdet af Parlamentets subdelegerede anvisningsberettigede for et beløb på 118 360,18 EUR.

52 Det fremgår af anden betragtning til den anfægtede beslutning, at der i overensstemmelse med OGM-regulativets artikel 16, stk. 2, og artikel 27, stk. 3, skal ske inddrivelse af beløbet på 118 360,18 EUR ved modregning i de af sagsøgerens godtgørelser som parlamentsmedlem, som var mindst væsentlige for udøvelsen af hans valgmandat.

53 Den anfægtede beslutnings konklusion har følgende ordlyd:

»1. Der sker tilbageholdelse i de godtgørelser, der skal betales Europa-Parlamentsmedlemmet Koldo Gorostiaga Atxalandabaso, indtil hans gæld til Europa-Parlamentet, som for nærværende udgør 118 360,18 EUR, er afviklet:«

— med 50% af godtgørelsen for generelle udgifter, og

— 50% af dagpengene.

2. For det tilfælde, at Europa-Parlaments-medlemmet Koldo Gorostiaga Atxalanda-basos mandat ophører, inden denne gæld til Europa-Parlamentet er afviklet, sker der tilbageholdelse i:

— overgangsgodtgørelsen ved mandatets ophør og

— andre skyldige beløb til medlemmet.«

54 Ved skrivelse af 1. marts 2004 fremsatte sagsøgeren sine bemærkninger til den anfægtede beslutning, ligesom han anmodede om yderligere dokumentation og oplysninger samt om aktindsigt i alle de sagsakter, der lå til grund for beslutningen vedrørende ham.

55 Ved svarskrivelse af 31. marts 2004 meddelte generalsekretæren visse præciseringer, samt at sagsøgeren fik aktindsigt i alle sagsakterne inden for de grænser, der følger af de relevante bestemmelser i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001 af 18. december 2000 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i fællesskabsinstitutionerne og -organerne og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT 2001 L 8, s. 1).

**Retsforhandlingerne og parternes påstande**

56 Sagsøgeren har ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 20. april 2004 anlagt nærværende sag. Parlamentet har indgivet svarskrift til Rettens Justitskontor den 29. juni 2004.

57 Ved processkrift indleveret til Rettens Justitskontor den 13. juli 2004 har Kongeriget Spanien fremsat begæring om at måtte intervenere i sagen til støtte for Parlamentets påstand. Formanden for Rettens Anden Afdeling tog ved kendelse af 14. oktober 2004 begæringen til følge. Intervenienten har indgivet skriftligt indlæg inden for den fastsatte frist.

58 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten besluttet at indlede den mundtlige forhandling, og som led i foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse er parterne blevet anmodet om at besvare en række spørgsmål skriftligt.

59 Efter at have hørt parterne har Retten henvist sagen til Anden Udvidede Afdeling.

60 Ved skrivelse af 27. maj 2005 fra sagsøgeren og skrivelse af 1. juni 2005 fra Parlamentet efterkom parterne de af Retten trufne foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse, ligesom de fremlagde visse dokumenter.

61 Parterne har afgivet mundtlige indlæg og besvaret spørgsmål fra Retten i retsmødet den 12. september 2005.

62 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Den anfægtede beslutning annulleres.

— Parlamentet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

63 Parlamentet har nedlagt følgende påstande:

— Frifindelse.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

64 Kongeriget Spanien har nedlagt følgende påstande:

— Frifindelse.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

**Retlige bemærkninger**

65 Sagsøgeren har til støtte for sin påstand om annullation gjort otte anbringender gældende, for det første om tilsidesættelse af OGM-regulativet, for det andet om tilsidesættelse af »princippet om objektivitet og upartiskhed«, for det tredje om tilsidesættelse af kontradiktionsprincippet og retten til forsvar, for det fjerde om tilsidesættelse af reglerne om meddelelse af afgørelser, for det femte om tilsidesættelse af begrundelsespligten, for det sjette om tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet og forbuddet mod forskelsbehandling, for det syvende om magtfordrejning og for det ottende om skønsfejl i forbindelse med vurderingen af den dokumentation, der var indgivet til generalsekretæren.

*Det første anbringende om tilsidesættelse af OGM-regulativet*

Parternes argumenter

66 Det første anbringende indeholder fem led. De to første vedrører henholdsvis manglende overholdelse af OGM-regulativets artikel 27, stk. 2 og 4, og de tre følgende led vedrører tilsidesættelse af retten til kontradiktion, ligebehandlingsprincippet og endelig OGM-regulativets artikel 27, stk. 3.

67 For så vidt angår tilsidesættelsen af OGM-regulativets artikel 27, stk. 2, har sagsøgeren bemærket, at dette spørgsmål i betragtning af hans skrivelse af 21. april 2003 (jf. præmis 43), hvori han anførte, at OGM-regulativet var blevet anvendt forkert i forhold til ham, samt under hensyn til, at der ikke var indgået aftale mellem generalsekretæren og ham, burde have været henvist til kvæstorerne i overensstemmelse med denne artikel med henblik på, at de kunne træffe afgørelse efter høring af generalsekretæren og eventuelt formanden eller Præsidiet. Den anfægtede beslutning blev imidlertid truffet af generalsekretæren, som ikke har kompetence i denne henseende.

68 For så vidt angår tilsidesættelsen af OGM-regulativets artikel 27, stk. 4, har sagsøgeren henvist til, at det følger af denne bestemmelse, at det alene er Præsidiet, der har kompetence til at træffe afgørelse om inddrivelse af uretmæssigt udbetalte godtgørelsesbeløb til medlemmer ved modregning i godtgørelser til det pågældende medlem.

69 For så vidt angår tilsidesættelsen af ligebehandlingsprincippet har sagsøgeren gjort gældende, at Parlamentet har udøvet forskelsbehandling for så vidt angår offentliggørelse af navne på medlemmer, der har tvister med institutionen. Selv om Parlamentet sædvanligvis ikke meddeler sådanne personoplysninger, blev denne

praksis ikke fulgt for hans vedkommende. Han har i denne forbindelse anført, at Parlamentets kontor i Spanien i marts 2003 udsendte en pressemeddelelse, som sammenfattede de spanske avisers artikler om denne sag, der var belastende for ham. Dette udgjorde samtidig en tilsidesættelse af bestemmelserne om beskyttelse af personoplysninger og artikel 8 i den europæiske konvention om beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder (herefter »EMRK«).

70 For så vidt angår tilsidesættelsen af OGM-regulativets artikel 27, stk. 3, finder sagsøgeren, at generalsekretæren i strid med bestemmelsen undlod først at høre kvæstorerne, inden han med beslutningen af 26. februar 2003 (jf. præmis 41) opnåede sikkerhed for, at beløbet 176 516 EUR var uretmæssigt udbetalt.

71 Parlamentet har for så vidt angår anbringendets første to led anført, at det følger af OGM-regulativets artikel 16, stk. 2, sammenholdt med artikel 27, stk. 2-4, at regulativet fastsætter tre særskilte procedurer for så vidt angår anfægtelse, tilsidesættelse af betingelserne for udbetaling eller anvendelse af forskellige godtgørelser.

72 Den første procedure, der er beskrevet i artikel 27, stk. 2, vedrører anfægtelse af medlemmets økonomiske rettigheder og betaling af omkostningsgodtgørelser og andre godtgørelser og følges i tilfælde af, at den berørte og institutionen har forskellige vurderinger. Ifølge Parlamentet retter medlemmet i så fald først henvendelse til generalsekretæren, som kan tage »klagen« til følge. Opnås der ikke enighed mellem parterne, henvises spørgsmålet til kvæstorerne, som træffer afgørelse efter fakultativ høring af generalsekretæren og formanden eller Præsidiet.

73 Den anden procedure, der er beskrevet i artikel 16, stk. 2, og artikel 27, stk. 3, vedrører den efterfølgende kontrol af brugen af de beløb, der er udbetalt til

medlemmet som omkostningsgodtgørelser og andre godtgørelser, og inddrivelse af uretmæssigt udbetalte beløb. Ifølge Parlamentet skal generalsekretæren, hvis han er sikker på, at der er sket uretmæssige udbetalinger af godtgørelser til medlemmer (fordi de ikke er blevet brugt i overensstemmelse med OGM-regulativet), inddrive dem. Artikel 27, stk. 2, finder ikke anvendelse under denne procedure, da en sådan anvendelse umuliggør anvendelsen af artikel 27, stk. 3 og 4, idet den udelukker enhver endelig beslutning fra generalsekretærens side.

74 Den tredje procedure, der er fastsat i artikel 27, stk. 4, vedrører undtagelsestilfælde, hvor Præsidiet kan beslutte midlertidigt at indstille udbetalingen af godtgørelser.

75 Parlamentet har ligeledes påberåbt sig finansforordningens artikel 71 og 73, idet det har understreget, at en beslutning om tilbagesøgning skal overholde forordningens bestemmelser. Parlamentet har ligeledes henvist til artikel 5 i de interne bestemmelser for gennemførelsen af Parlamentets budget (jf. præmis 15). Ifølge denne artikel udpeges generalsekretæren ved delegation som bemyndiget ledende anvisningsberettiget. Præsidiet eller kvæstorerne er derimod ikke tildelt nogen rolle i denne henseende. Parlamentet har anført, at tilbagesøgningen af sagsøgerens gæld skete ved modregning i overensstemmelse med finansforordningens artikel 73, stk. 1, andet punktum (jf. præmis 18).

76 Parlamentet har understreget, at den foreliggende sag udelukkende vedrører proceduren i OGM-regulativets artikel 27, stk. 3, og ikke proceduren i artikel 27, stk. 2. Parlamentet har i de skriftlige svar på Rettens skriftlige spørgsmål præciseret, at det fandt det hensigtsmæssigt at anvende OGM-regulativets artikel 16, stk. 2, og artikel 27, stk. 3, samtidig.

77 Hvad angår sagsøgerens skrivelse af 21. april 2003 (jf. præmis 67) har Parlamentet bemærket, at det ikke kunne anvende proceduren i OGM-regulativets artikel 27, stk. 2, eftersom generalsekretæren endnu ikke havde truffet endelig beslutning.

78 Herudover har Parlamentet gjort gældende, at proceduren i OGM-regulativets artikel 27, stk. 4, heller ikke blev anvendt. Parlamentet rejste efter proceduren i OGM-regulativets artikel 27, stk. 3, ikke tvivl om de omkostningsgodtgørelser og andre godtgørelser, der skulle udbetales til sagsøgeren, men foretog modregning i en del heraf for at nedbringe det beløb, som sagsøgeren skyldte. I det tilfælde, at Parlamentet havde indstillet udbetalingen af godtgørelser på grundlag af OGM-regulativets artikel 27, stk. 4, havde der ikke efterfølgende været beløb at foretage modregning i for sagsøgerens gæld til Parlamentet.

79 Det følger heraf, at OGM-regulativets artikel 27, stk. 4, ikke beskriver en modregningsprocedure, men giver Parlamentet mulighed for at lægge pres på medlemmerne ved midlertidigt at indstille udbetalingen af godtgørelser, indtil det pågældende medlem på eget initiativ tilbagebetaler de beløb, der uretmæssigt er udbetalt som godtgørelser til parlamentsmedlemmer. Ifølge Parlamentet er der tale om en bestemmelse, der er uheldigt formuleret, hvorfor den ikke kan anvendes med den nuværende ordlyd.

80 Parlamentet har endelig understreget, at sagsøgerens argumentation vedrørende en tilsidesættelse af bestemmelserne om beskyttelse af personoplysninger er uden betydning, da denne argumentation ikke har støtte i faktiske eller retlige forhold. Hvad angår tilsidesættelsen af EMRK artikel 8 har Parlamentet gjort gældende, at dette anbringende skal afvises, da det først blev fremsat i replikken.

81 Kongeriget Spanien har tilsluttet sig Parlamentets argumentation hvad angår analysen af de tre procedurer, der er beskrevet i OGM-regulativets artikel 16 og 27 og anvendelsen af den anden af disse procedurer i denne sag. Det følger heraf, at artikel 16, stk. 2, og artikel 27, stk. 3, udgør den rette hjemmel for den anfægtede afgørelse.

82 Kongeriget Spanien har subsidiært under retsmødet gjort rede for visse overvejelser om de eventuelle følger af, at Retten måtte finde, at Parlamentet burde have anvendt OGM-regulativets artikel 27, stk. 4, som hjemmel. I en sådan situation bevirker en eventuel annullation af den anfægtede beslutning, at sagen står, som inden den anfægtede beslutning blev truffet, hvilket giver anledning til en berigtigelse af proceduren. Kongeriget Spanien har i den forbindelse henvist til Rettens dom af 15. oktober 1998, Industrie des poudres sphériques mod Rådet (sag T-2/95, Sml. II, s. 3939). Ifølge Kongeriget Spaniens analyse kunne Retten lade sig inspirere af dommens præmis 91 og udtale, at selv om den anfægtede beslutning skal annulleres på dette grundlag, er der ikke grund til at rejse tvivl om hele den administrative procedure, som førte til beslutningens vedtagelse.

Rettens bemærkninger

— Det første anbringendes første to led

83 For så vidt angår det første led om tilsidesættelse af OGM-regulativets artikel 27, stk. 2, bemærkes, at denne bestemmelse fastsætter en procedure, som giver kvæstorerne kompetence til at træffe afgørelse om enhver uenighed mellem et medlem og generalsekretæren vedrørende OGM-regulativets anvendelse. Der er tale om en generel bestemmelse, som med forbehold for særregler vedrører alle de områder, der er reguleret i regulativet (forsikringspolicer, sprogkurser, pension, sygesikring mv.). Der er følgelig tale om en generel bestemmelse i forhold til

artikel 16, stk. 2, og artikel 27, stk. 3 og 4, som specifikt vedrører uenighed om inddrivelse af uretmæssigt udbetalte godtgørelser til parlamentsmedlemmer. Når der findes særbestemmelser, finder artikel 27, stk. 2, derfor ikke anvendelse på inddrivelse af uretmæssigt udbetalte godtgørelser til parlamentsmedlemmer (jf. analogt Domstolens dom af 12.12.1995, sag C-469/93, Chiquita Italia, Sml. I, s. 4533, præmis 61, og af 19.6.2003, sag C-444/00, Mayer Parry Recycling, Sml. I, s. 6163, præmis 49-57). Det første anbringendes første led skal således forkastes som ugrundet.

84 For så vidt angår det andet led om en tilsidesættelse af OGM-regulativets artikel 27, stk. 4, skal det indledningsvis præciseres, at den anfægtede beslutning i det væsentlige indeholder to dele, nemlig dels generalsekretærens konstatering af, at de i beslutningen nævnte beløb er uretmæssigt udbetalt til sagsøgeren, og at de skal inddrives, dels en beslutning om, at inddrivelsen skal ske ved modregning i de godtgørelser, der udbetales til sagsøgeren.

85 Anbringendets andet led vedrører udelukkende lovligheden af den anfægtede beslutnings anden del. Det skal i denne forbindelse først undersøges, om artikel 27, stk. 4, faktisk beskriver en modregningsprocedure, og i bekræftende fald om en sådan procedure som lex specialis har forrang for proceduren i regulativets artikel 16, stk. 2, og artikel 27, stk. 3.

86 Vedrørende det første punkt bemærkes, at artikel 27, stk. 4, faktisk beskriver en modregningsprocedure. Dette er begrundet i følgende. For det første henviser artikel 27, stk. 4, til finansforordningens artikel 73 og gennemførelsesbestemmelserne hertil. Finansforordningens artikel 73, stk. 1, andet punktum, bestemmer, at regnskabsføreren for hver institution skal inddrive Fællesskabernes fordringer ved modregning i alle tilfælde, hvor debitor selv i forhold til Fællesskaberne har en fordring, der er sikker, opgjort og forfalden til betaling.

87 Det følger endvidere af artikel 78, stk. 3, litra d), e) og f), samt af artikel 83 og 84 i forordning nr. 2342/2002 om bestemmelser til gennemførelse af finansforordningens artikel 71 og 73, at hver institution fortrinsvis skal inddrive Fællesskabets fordringer ved modregning, og at de, hvis der ikke sker (hel eller delvis) inddrivelse, skal indlede inddrivelsesproceduren ved hjælp af alle andre til rådighed stående retsmidler (herunder ved at kræve forhåndsgarantier indfriet, tvangsfuldbyrdelse af kravet i overensstemmelse med finansforordningens artikel 72, stk. 2, eller på grundlag af et fuldbyrdelsesdokument opnået gennem domstolene).

88 Det bemærkes endvidere, at den af Parlamentet foreslåede fortolkning, hvorefter OGM-regulativets artikel 27, stk. 4, giver institutionen mulighed for helt eller delvist at indstille udbetalingen af godtgørelser, der skyldes et medlem, indtil han på eget initiativ efterfølgende har tilbagebetalt de uretmæssigt udbetalte beløb, og uden at de godtgørelser, der skyldes ham, men hvis udbetaling er indstillet, anvendes til dette formål, er i strid med proportionalitetsprincippet.

89 Retten bemærker i denne forbindelse, at proportionalitetsprincippet, der hører til fællesskabsrettens almindelige grundsætninger, indebærer, at fællesskabsinstitutionernes retsakter ikke må gå videre end nødvendigt og passende for gennemførelsen af det lovligt tilsigtede formål, hvorved det forudsættes, at såfremt det er muligt at vælge mellem flere egnede foranstaltninger, skal den mindst bebyrdende foranstaltning vælges, og byrderne må herved ikke være uforholdsmæssige i forhold til de tilsigtede mål (jf. Domstolens dom af 14.7.2005, sag C-41/03 P, Rica Foods mod Kommissionen, Sml. I, s. 6875, præmis 85 og den deri nævnte retspraksis).

90 Herudover er proportionalitetsprincippet et fortolkningskriterium for fællesskabsretlige bestemmelser (jf. i denne retning Domstolens dom af 25.7.2002, sag C-459/99, MRAX, Sml. I, s. 6591, præmis 61 og 62, Rettens dom af 25.3.1999, sag

T-37/97, Forges de Clabecq mod Kommissionen, Sml. II, s. 859, præmis 128, og af 19.7.1999, sag T-14/98, Hautala mod Rådet, Sml. II, s. 2489, præmis 87), således at der blandt flere mulige fortolkninger skal vælges den, der er i overensstemmelse med dette princip.

91 I denne sag medfører den af Parlamentet foreslåede fortolkning en tvangsforanstaltning mod et parlamentsmedlem (indstilling af visse godtgørelser med henblik på, at medlemmet på eget initiativ tilbagebetaler de uretmæssigt udbetalte beløb), selv om modregning i overensstemmelse med finansforordningens artikel 73 og gennemførelsesbestemmelserne hertil er tilstrækkelig til at tjene institutionens interesse i tilbagesøgning af de uretmæssigt udbetalte beløb. En sådan fortolkning strider også mod de artikler, der er omtalt ovenfor i præmis 87, og som bestemmer, at hver institution fortrinsvis skal inddrive Fællesskabets fordringer ved modregning fremfor andre inddrivelsesmåder. Den af Parlamentet foreslåede fortolkning fører således til, at der træffes en foranstaltning, der kan medføre uforholdsmæssige ulemper for det pågældende medlem.

92 Endvidere bekræfter ordene »midlertidigt« og »indtil det pågældende medlem har tilbagebetalt de uretmæssigt udbetalte beløb« i OGM-regulativets artikel 27, stk. 4, ikke Parlamentets fortolkning. Betydningen af ordet »midlertidigt« er præciseret i selve artiklen, nemlig indtil det pågældende medlem har tilbagebetalt de uretmæssigt udbetalte beløb. Ordet »tilbagebetalt« indebærer imidlertid ikke nødvendigvis en betaling, men kan også betegne en tilbagebetaling ved modregning, hvilket udgør en betalingsmåde, hvorpå to gensidige forpligtelser ophører samtidigt (jf. i denne retning Domstolens dom af 10.7.2003, sag C-87/01 P, Kommissionen mod CCRE, Sml. I, s. 7617, præmis 59).

93 Parlamentet har endvidere under retsmødet som svar på et mundtligt spørgsmål anført, at Præsidiet med OGM-regulativets artikel 27, stk. 4, ønskede at skabe en

særregel i forhold til reglen i artikel 27, stk. 3, som indebærer visse processuelle garantier for et medlem, hvis gæld inddrives ved modregning.

94 Det bemærkes endvidere, at det af mødeprotokollen af 14. januar 2002 vedrørende kvæstorernes møde med generalsekretæren (fremlagt af Parlamentet på Rettens anmodning) fremgår, at betingelserne for anvendelse af artikel 27, stk. 3 og 4, var opfyldt, at den endelige afgørelse skulle træffes af Præsidiet, og at generalsekretæren blev opfordret til at høre sagsøgeren, inden sagen blev henvist til Præsidiet, hvilket er en henvisning til artikel 27, stk. 4.

95 Hvad angår lex specialis-forholdet mellem OGM-regulativets artikel 16, stk. 2, artikel 27, stk. 3, og artikel 27, stk. 4, bemærkes, at sidstnævnte artikel angiver den procedure, der skal følges, hvis der skal anvendes en inddrivelsesmåde (modregning), som vedrører de godtgørelser, der udbetales til et medlem, for at han kan udøve sine repræsentative funktioner formålstjenligt under hensyntagen til mandatets effektive udøvelse. Artiklen indeholder derfor en række processuelle og materielle garantier (forudgående høring af kvæstorerne, bemyndigelse af et kollektivt organ til at træffe afgørelse, konkret Præsidiet, beskyttelse af den effektive udøvelse af medlemmets mandat og til institutionens velfungerende arbejde samt endelig forudgående høring af det pågældende medlem). Da denne bestemmelse vedrører en bestemt fremgangsmåde for inddrivelse af en eller flere uretmæssigt udbetalte godtgørelser, skal den anses for lex specialis i forhold til OGM-regulativets artikel 16, stk. 2, og artikel 27, stk. 3, hvilket i øvrigt begrunder, at den er indsat efter artikel 27, stk. 3.

96 Udtrykket »i undtagelsestilfælde«, der findes i begyndelsen af OGM-regulativets artikel 27, stk. 4, skal forstås i denne sammenhæng, hvilket bekræfter, at modregning kun kan ske, såfremt de ovenfor nævnte garantier er overholdt.

97 Retten finder derfor, at Parlamentet ved ændringen af OGM-regulativet i februar 2003, hvorved der blev tilføjet et nyt stk. 4, ønskede at fastslå, at hvis der er grundlag for at inddrive en fordring hos et medlem ved modregning i godtgørelser til parlamentsmedlemmer, der skyldes vedkommende, kan det kun ske i henhold til proceduren i artikel 27, stk. 4. Generalsekretæren havde derfor ikke kompetence til at foranstalte den pågældende modregning, uden at Præsidiet havde pålagt ham dette i overensstemmelse med proceduren i denne bestemmelse, hvorfor den anfægtede beslutning skal annulleres i det omfang, den fastsætter en sådan modregning.

98 Hvad angår Kongeriget Spaniens bemærkninger vedrørende muligheden for at afhjælpe denne mangel understreger Retten, at i henhold til artikel 233 EF tilkommer det ikke Retten at give institutionerne pålæg om, hvorledes en dom om hel eller delvis annullation af en retsakt skal opfyldes. Det påhviler derimod den pågældende institution at træffe de nødvendige foranstaltninger til opfyldelse af en dom i et annullationssøgsmål (Rettens dom af 27.1.1998, sag T-67/94, Ladbroke Racing mod Kommissionen, Sml. II, s. 1, præmis 200).

99 Den anfægtede beslutning skal derfor annulleres, for så vidt som den vedrører inddrivelse af det pågældende beløb ved modregning.

100 Retten finder derfor, at de øvrige anbringender, der er fremsat til støtte for sagen, skal prøves, i det omfang de vedrører eksistensen eller udstrækningen af sagsøgerens forpligtelse til at tilbagebetale det beløb, der er angivet i den anfægtede beslutning, til Parlamentet.

— Det første anbringendes tredje, fjerde og femte led

101 Det tredje led om tilsidesættelse af retten til kontradiktion vil blive gennemgået i forbindelse med det tredje anbringende.

102 For så vidt angår tilsidesættelsen af ligebehandlingsprincippet ved offentliggørelse af navne på medlemmer, der har en tvist med Parlamentet, og tilsidesættelse af bestemmelserne om beskyttelse af personoplysninger (jf. præmis 69) er det tilstrækkeligt at bemærke, at sagsøgeren hverken har henvist til specifikke handlinger fra Parlamentets side, som udgør en sådan tilsidesættelse, oplysninger, som er blevet videregivet, eller forholdet mellem en sådan videregivelse og den anfægtede beslutning. Udsendelsen af en pressemeddelelse, som sammenfatter artiklerne om den foreliggende sag, udgør ikke en handling, der vedrører den anfægtede beslutning. Det er i øvrigt ubestridt, at de pågældende artikler er blevet redigeret af personer, der på ingen måde har tilknytning til Parlamentet. Det første anbringendes tredje led skal derfor forkastes.

103 For så vidt endelig angår det led i anbringendet, som vedrører tilsidesættelsen af OGM-regulativets artikel 27, stk. 3, hvorefter generalsekretæren undlod først at høre kvæstorerne, inden han med beslutningen af 26. februar 2003 opnåede sikkerhed for, at beløbet 176 516 EUR var uretmæssigt udbetalt (jf. præmis 70), skal dette afvises i medfør af artikel 44, stk. 1, litra c), og artikel 48, stk. 2, første punktum, i Rettens procesreglement. Sagsøgeren har nemlig først påberåbt sig et sådant anbringende i replikkens punkt 30-32, selv om de faktiske oplysninger, der er fremsat til støtte herfor (Præsidiets afgørelse af 12.2.2003 og generalsekretærens skrivelse af 26.2.2003), ikke først fremkom under sagen.

*Det andet anbringende om tilsidesættelse af »princippet om objektivitet og upartiskhed«*

Parternes argumenter

104 Sagsøgeren har for det første anført, at der ikke er nogen forskrifter, som sikrer Præsidiets uafhængighed og upartiskhed i forhold til påvirkning og pres fra Parlamentets politiske grupper.

105 For det andet har sagsøgeren ligeledes gjort gældende, at tvisten er en del af en kampagne for kriminalisering af baskiske autonomes, navnlig EH/B's politiske aktiviteter, som blev indledt i 2002 efter en pressekonference afholdt af ordførerne for spanske parlamentariske grupper og politiske partier, som pressede på for, at institutionen iværksatte en undersøgelse.

106 Sagsøgeren har fremlagt flere avisartikler, som afslører sagens politiske sammenhæng. Han har understreget, at parlamentsmedlemmer, der ikke var medlem af Præsidiet, fik fortrolige oplysninger og fremsatte ugunstige udtalelser om ham, mens han selv var ubekendt med indholdet af Præsidiets afgørelse af 12. februar 2003. Sagsøgeren har ligeledes henvist til mundtlige erklæringer og angreb, som han har været genstand for fra Parlamentets tre næstformænd.

107 På baggrund af pres fra Parlamentets tre spanske næstformænd tøvede alle Præsidiets medlemmer ifølge sagsøgeren med at fremsætte synspunkter, som kunne anses for at være til gunst for eller blot neutrale i forhold til ham.

108 Parlamentet har understreget, dels at Præsidiet ikke traf nogen afgørelse, der berørte sagsøgeren, dels at sagsøgeren ikke har anført, hvorledes hans kritik vedrører den anfægtede beslutning.

Rettens bemærkninger

109 Det bemærkes, at sagsøgerens kritik er rettet mod Præsidiets retsakter og ikke mod den anfægtede beslutning, som blev truffet af generalsekretæren. Det følger heraf, at disse klagepunkter ikke kan påvirke den anfægtede beslutnings lovlighed (jf. i denne retning Rettens dom af 30.9.2003, forenede sager T-191/98 og T-212/98 — T-214/98, Atlantic Container Line m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 3275, præmis 471).

110 Selv hvis Præsidiet havde truffet afgørelser under den administrative procedure, udgør ingen af dem hjemmelen for den anfægtede beslutning. Det følger heraf, at sagsøgeren ikke kan påberåbe sig påståede uregelmæssigheder, der har påvirket Præsidiets afgørelser, til støtte for en annullation af den anfægtede beslutning.

111 Under alle omstændigheder er kritikken vedrørende manglende forskrifter, der garanterer Præsidiets uafhængighed og upartiskhed, ugrundet, eftersom det fremgår af retspraksis, at navnlig princippet om god forvaltningsskik er omfattet af de garantier, som fællesskabsretten giver med hensyn til den administrative sagsbehandling, og hvortil den kompetente institutions forpligtelse til omhyggeligt og upartisk at undersøge alle relevante forhold i den enkelte sag er knyttet (Domstolens dom af 21.11.1991, sag C-269/90, Technische Universität München, Sml. I, s. 5469,

præmis 14, Rettens dom af 24.1.1992, sag T-44/90, La Cinq mod Kommissionen, Sml. II, s. 1, præmis 86, og af 11.9.2002, sag T-70/99, Alpharma mod Rådet, Sml. II, s. 3495, præmis 182). Det påhviler derfor sagsøgeren at fremlægge bevis for tilsidesættelsen af dette princip, hvilket han ikke har gjort.

112 Hvad angår sagsøgerens påstande, der er nævnt ovenfor i præmis 105 og 106, bemærkes, at de er uden relevans, da de henviser til handlinger udført at tredjemand (de spanske myndigheder, repræsentanter for spanske politiske partier, ordførere for parlamentariske grupper, medlemmer af Europa-Parlamentet og medierne), som ikke har nogen forbindelse med den anfægtede beslutning. Kritikken af Præsidiets næstformænd er ligeledes uden relevans, eftersom Præsidiets afgørelser ikke udgør hjemmelen for den anfægtede beslutning, henset til, at den navnlig angår eksistensen og størrelsen af Parlamentets fordring mod sagsøgeren. Det andet anbringende skal derfor forkastes.

*Det tredje anbringende om tilsidesættelse af kontradiktionsprincippet og af retten til forsvar*

Parternes argumenter

113 Ifølge sagsøgeren blev kvæstorernes rapport, som generalsekretæren udarbejdede i henhold til det mandat, Præsidiet gav ham den 8. april 2002, ikke fremsendt til ham. Generalsekretæren afslog i øvrigt at give ham aktindsigt i de sagsakter, som førte til Præsidiets afgørelse af 12. februar 2003. Herudover fik sagsøgeren ikke meddelelse om resultatet af høringen af kvæstorerne den 14. januar 2004. Endvidere var kvæstorerne blevet hørt før den 9. februar 2004, hvorfor de ikke var i stand til at tage de bemærkninger, som sagsøgeren fremførte denne dato, i betragtning. Endelig fremsendte Parlamentet hverken hele mødeprotokollen fra Præsidiets drøftelser eller resultatet af Præsidiets afstemning om de trufne foranstaltninger til sagsøgeren.

114 Hvad angår artikel 4, stk. 3, i forordning nr. 1049/2001, som generalsekretæren har påberåbt sig, har sagsøgeren gjort gældende, at Parlamentet ikke har godtgjort, hvorledes dokumenternes udbredelse ville være til alvorlig skade for institutionens beslutningsproces, for fortroligheden, for tjenestehemmeligheder eller for forretningshemmeligheder, således som bestemmelsen kræver.

115 Ifølge sagsøgeren begik Parlamentet en retlig fejl, idet institutionen betragtede ham som en »tredjemand« tilhørende »offentligheden«, som defineret i forordning nr. 1049/2001. Sagsøgeren var faktisk »part« i sagen, da han var den umiddelbart »berørte« person.

116 Parlamentet har gjort gældende, at Præsidiet ikke traf nogen afgørelse vedrørende sagsøgeren den 12. februar 2003, og at der derfor ikke kan foreligge sagsakter, som førte til en sådan afgørelse. Generalsekretæren påberåbte sig imidlertid artikel 4, stk. 3, i forordning nr. 1049/2001, navnlig det forhold, at institutionen endnu ikke havde truffet endelig afgørelse, som begrundelse for Parlamentets afvisning af at tage sagsøgerens anmodning til følge.

117 Hvad angår sagsøgerens anden begæring om aktindsigt af 1. marts 2004 har Parlamentet anført, at der aldrig er blevet meddelt sagsøgeren afslag herpå, og at han fortsat kan udøve denne ret, således som han har fået meddelelse om ved skrivelse af 31. marts 2004 (jf. præmis 55).

Rettens bemærkninger

118 Ifølge det generelle princip om ret til kontradiktion skal den person, mod hvilken Fællesskabets administration har fremsat et klagepunkt, have mulighed for at tage stilling til ethvert dokument, som den sidstnævnte vil gøre gældende mod ham. Hvis ikke der er givet den pågældende mulighed herfor, kan de dokumenter, der ikke er blevet gjort tilgængelige, ikke tages i betragtning som bevismidler. Den omstændighed, at den pågældende er blevet udelukket fra bestemte dokumenter, som administrationen har anvendt, har imidlertid kun betydning, såfremt det fremførte klagepunkt alene kunne bevises ved hjælp af disse dokumenter (jf. i denne retning Domstolens dom af 18.11.1999, sag C-191/98 P, Tzoanos mod Kommissionen, Sml. I, s. 8223, præmis 34, og Rettens dom af 3.7.2001, forenede sager T-24/98 og T-241/99, E mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 149, og II, s. 681, præmis 92). Det tilkommer Retten at undersøge, om den omstændighed, at sagsøgeren ikke var blevet gjort bekendt med de ønskede dokumenter, havde kunnet påvirke procedurens forløb og indholdet af den anfægtede afgørelse til skade for ham (dommen i sagen E mod Kommissionen, præmis 93).

119 Endvidere har Retten under en retssag, der er anlagt til prøvelse af beslutningen, der afslutter en administrativ procedure, adgang til at anordne foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse og tilrettelægge en fuld aktindsigt i sagen for herved at kunne bedømme, om afslaget på at udlevere et dokument eller fremlægge et dokument kan skade sagsøgerens forsvar (jf. analogt Domstolens dom af 7.1.2004, forenede sager C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P og C-219/00 P, Aalborg Portland m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 123, præmis 102).

120 Hvad angår høringen af kvæstorerne den 14. januar 2004 har Parlamentet som led i anordningen af foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse fremlagt mødeprotokollen herfra. Sagsøgeren har ikke på nogen måde belyst, hvorledes den manglende adgang til dette dokument har kunnet skade hans forsvar og påvirke den administrative procedure til skade for ham. Sagsøgerens eneste kritik af rapporten er, at han — i modsætning til generalsekretærens redegørelse til kvæstorerne under

denne høring — aldrig har anerkendt, men tværtimod altid bestridt Parlamentets synspunkt om, at det pågældende beløb var blevet uretmæssigt udbetalt til ham. Hertil bemærkes, at den anfægtede beslutning ikke er blevet truffet på grundlag af sagsøgerens anerkendelse, men på grundlag af resultatet af revisionen og den dokumentation, som sagsøgeren efterfølgende fremlagde (jf. præmis 39 og 41). Det bemærkes endvidere, at høringen af kvæstorerne ikke er bindende for generalsekretæren, som er institutionens anvisningsberettigede, ved konstateringen af en fordring, når der mangler dokumentation for brugen af en godtgørelse til parlamentsmedlemmer i overensstemmelse med OGM-regulativet. Den manglende fremlæggelse af mødeprotokollen fra høringen af kvæstorerne den 14. januar 2004 udgør derfor ikke en tilsidesættelse af sagsøgerens ret til kontradiktion.

121 Det følger af retspraksis, at der er en formodning for, at et dokument, der er begæret aktindsigt i, ikke eksisterer, såfremt den berørte institution hævder dette. Der er imidlertid tale om en simpel formodning, som sagsøgeren kan afkræfte med ethvert middel på grundlag af relevante og samstemmende indicier (jf. Rettens dom af 25.10.2002, sag T-5/02, Tetra Laval mod Kommissionen, Sml. II, s. 4381, præmis 95 og den deri nævnte retspraksis).

122 Parlamentet har som svar på Rettens skriftlige spørgsmål erklæret, at generalsekretæren ikke udarbejdede en protokol til kvæstorerne efter afgørelsen af 8. april 2002. Da sagsøgeren ikke har fremlagt relevante og samstemmende indicier, der kan rejse tvivl om denne erklæring, skal hans argumentation forkastes.

123 Herudover findes der ifølge Parlamentets svar på Rettens skriftlige spørgsmål heller ikke sagsakter, som førte til Præsidiets afgørelse af 12. februar 2003.

Sagsøgeren har ikke fremsat argumenter, der rejser tvivl om Parlamentets påstande.

124 Hvad angår sagsøgerens kritik af, at han blev hørt efter generalsekretærens høring af kvæstorerne, således at de ikke kunne tage hans bemærkninger i betragtning, bemærkes, at da høringen af kvæstorerne ikke er bindende for generalsekretærens afgørelse af følgerne af manglende dokumentation, kan det forhold, at sagsøgeren blev hørt efter, at denne høring havde fundet sted, ikke udgøre en tilsidesættelse af hans ret til kontradiktion.

125 Hvad angår sagsøgerens argumenter vedrørende den manglende fremlæggelse af mødeprotokollen fra Præsidiets drøftelser og resultatet af afstemningen bemærkes, at der er tale om irrelevante dokumenter, da de ikke vedrører den anfægtede beslutning, hvoraf følger, at sagsøgeren ikke med rette kan påberåbe sig en manglende fremsendelse (jf. analogt dommen i sagen Aalborg Portland m.fl. mod Kommissionen, præmis 126). Det tredje anbringende skal derfor forkastes.

*Det fjerde anbringende om tilsidesættelse af reglerne om meddelelse af afgørelser*

Parternes argumenter

126 Ifølge sagsøgeren fik han først meddelelse om afgørelsen af 12. februar 2003, som danner grundlag for generalsekretærens mandat, efter at han havde fremsat

begæring herom. Sagsøgeren har endvidere anført, at han ikke fik meddelelse om den beslutning, der blev truffet efter høringen af kvæstorerne den 14. januar 2004.

127 Sagsøgeren har gjort gældende, at institutionernes forpligtelse til at give meddelelse om alle afgørelser, der påvirker de berørte personers rettigheder eller interesser, og at oplyse om klagemuligheder og frister herfor, følger af generelle fællesskabsretlige principper og af pligter for tjenestemænd og øvrige ansatte i Europa-Parlamentet (kodeks for god adfærd) (EFT 2000 C 97, s. 1, herefter »adfærdskodeksen«). Sagsøgeren har anført, at adfærdskodeksens afsnit III, punkt A6, præciserer: »Kan der gøres indsigelse mod en afgørelse, skal dette klart fremgå, og det skal oplyses på hvilke betingelser«.

128 Parlamentet har bemærket, at da der ikke blev truffet en reel afgørelse, som berører sagsøgeren, den 12. februar 2003, er der intet at meddele ham, og derfor var der ikke grund til at nævne frister og klagemuligheder. Hvad angår adfærdskodeksen har Parlamentet gjort gældende, at sagsøgerens argumentation skal afvises med den begrundelse, at den først er fremsat i replikken. Endvidere blev en eventuel pligt til at henvise til frister og klagemuligheder (som Parlamentet har bestridt) under alle omstændigheder opfyldt ved generalsekretærens skrivelser af 16. april 2003 og 31. marts 2004 (jf. præmis 43 og 55). Parlamentet har ligeledes gjort gældende, at det påberåbte punkt i adfærdskodeksen kun vedrører forholdet mellem institutionen og borgerne og ikke mellem institutionen og dens medlemmer.

Rettens bemærkninger

129 Hvad angår meddelelse af Præsidiets afgørelse af 12. februar 2003 bemærkes, at denne hverken udgør den anfægtede beslutning eller hjemmelen for denne, og at den under alle omstændigheder blev meddelt sagsøgeren ved telefax af 20. februar

2003. Under disse omstændigheder er det forhold, at den blev meddelt på sagsøgerens anmodning, uden betydning.

130 Hvad angår meddelelsen af resultatet af høringen af kvæstorerne den 14. januar 2004 er dette argument identisk med det klagepunkt, som blev fremført i forbindelse med anbringendet om tilsidesættelse af retten til kontradiktion, og som allerede er blevet forkastet.

131 Hvad endelig angår oplysning om frister og klagemuligheder i den anfægtede beslutning bemærkes, at ingen udtrykkelig fællesskabsretlig bestemmelse pålægger institutionerne en almindelig forpligtelse til at oplyse adressaterne for retsakter om de forhåndenværende retsmidler eller om fristerne for deres anvendelse (Domstolens kendelse af 5.3.1999, sag C-153/98 P, Guérin automobiles mod Kommissionen, Sml. I, s. 1441, præmis 13 og 15, og Rettens dom af 24.2.2000, sag T-145/98, ADT Projekt mod Kommissionen, Sml. II, s. 387, præmis 210). For så vidt angår de pligter, som institutionen har pålagt sig selv med vedtagelsen af adfærdskodeksen, kan det forhold, at den anfægtede beslutning ikke nævnte, at der var mulighed for at indlede retlige procedurer, klart udgøre en tilsidesættelse af pligterne i adfærdskodeksen (jf. analogt Rettens kendelse af 21.3.2002, sag T-218/01, Laboratoire Monique Rémy mod Kommissionen, Sml. II, s. 2139, præmis 25). Det forhold, at der ses bort fra en sådan pligt, udgør imidlertid ikke en tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter, som påvirker lovligheden af den anfægtede beslutning. Det følger heraf, at det fjerde anbringende skal forkastes.

*Det femte anbringende om tilsidesættelse af begrundelsespligten*

Parternes argumenter

132 Sagsøgeren har gjort gældende, at den anfægtede beslutning ikke er tilstrækkeligt begrundet, idet den ikke angiver, hvorfor den dokumentation, han indgav til

generalsekretæren under proceduren, ikke er i overensstemmelse med OGM-regulativet. Han har endvidere understreget, at visse gældsposter først kan betales, når det beløb, der blev beslaglagt af de franske myndigheder, bliver frigivet. Det følger heraf, at kravet om fremlæggelse af dokumentation for, at hans forpligtelser er ekstingveret, ikke er tilstrækkeligt begrundet, da eksistensen heraf ikke er bestridt.

133 Ifølge Parlamentet angiver den anfægtede beslutning det beløb, der skal tilbagebetales, begrundelsen for tilbagebetalingen og beregningsmåden. Parlamentet har endvidere anført, at begrundelseskravene generelt er mindre, når den berørte part er nært inddraget i beslutningens udarbejdelse og gennem en revisionsrapport, som den anfægtede beslutning henviser til, og som han har fået tilsendt, er bekendt med begrundelsen for, at institutionen finder, at de omtvistede udgifter ikke skal afholdes over institutionens budget.

Rettens bemærkninger

134 Det bemærkes, at begrundelsen skal tilpasses karakteren af den pågældende retsakt og klart og utvetydigt angive de betragtninger, som den institution, der har udstedt den anfægtede retsakt, har lagt til grund, således at de berørte parter kan få kendskab til grundlaget for den trufne foranstaltning, og således at den kompetente ret kan udøve sin prøvelsesret (Domstolens dom af 6.7.2000, sag C-289/97, Eridania, Sml. I, s. 5409, præmis 38, og af 14.3.2002, sag C-340/98, Italien mod Rådet, Sml. I, s. 2663, præmis 58).

135 Endvidere kan en beslutning anses for at være tilstrækkeligt begrundet, når der i beslutningen henvises til en revisionsrapport, der er fremsendt til sagsøgeren (jf. i denne retning Rettens dom af 24.4.1996, forenede sager T-551/93, T-231/94 — T-234/94, Industrias Pesqueras Campos m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 247,

præmis 142-144, og af 17.9.2003, sag T-137/01, Stadtsportverband Neuss mod Kommissionen, Sml. II, s. 3103, præmis 52-58).

136 I denne sag henviser den anfægtede beslutning udtrykkeligt til revisionen i december 2002. Sagsøgeren fik tilsendt en kopi af revisionsrapporten ved skrivelse af 9. januar 2003 fra Parlamentets generaldirektør for økonomi. Sagsøgeren fremsatte skriftlige bemærkninger til rapporten (jf. præmis 34 og 37). Den anfægtede beslutning henviser ligeledes til den dokumentation, som sagsøgeren fremlagde efter revisionen, og til de månedlige afdrag på 3 000 EUR til afvikling af gælden, som udgjorde 58 155,82 EUR. Under disse omstændigheder må den udtrykkelige henvisning til revisionsrapporten, som sagsøgeren havde fået meddelelse om, anses for tilstrækkelig til opfyldelse af begrundelseskravene til den anfægtede beslutning (dommen i sagen Industrias Pesqueras Campos m.fl. mod Kommissionen, præmis 144).

137 Herudover var sagsøgeren faktisk nært inddraget i udarbejdelsen af den anfægtede beslutning og havde gennem revisionsrapporten og den dokumentation, han selv havde indgivet til Parlamentet, kendskab til de faktiske forhold, som generalsekretæren henviste til ved fastsættelsen af gældens nøjagtige størrelse (jf. ovenfor i præmis 37, 39, 41 og 51).

138 Argumenterne om, at der ikke er taget hensyn til visse bilag, vedrører ikke spørgsmålet om, hvorvidt der findes en begrundelse, og om denne er tilstrækkelig, men begrundelsens materielle indhold, der henhører under spørgsmålet om lovligheden af den anfægtede beslutning (jf. i samme retning Domstolens dom af 22.3.2001, sag C-17/99, Frankrig mod Kommissionen, Sml. I, s. 2481, præmis 35), og skal derfor gennemgås i forbindelse med det ottende anbringende. Det følger heraf, at det femte anbringende skal forkastes.

*Det sjette anbringende om tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet og forbuddet mod forskelsbehandling*

Parternes argumenter

139 Sagsøgeren har understreget, at selv om han end ikke er blevet anklaget for et misbrug svarende til hvad der ofte konstateres, navnlig af Revisionsretten, er der ikke præcedens for de foranstaltninger, der er truffet over for ham. Dette indebærer en tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet og forbuddet mod forskelsbehandling.

140 Parlamentet har anført, at eventuelle eller eksisterende misbrug undersøges af generalsekretæren og allerede har givet anledning til inddrivelse af uretmæssigt udbetalte beløb.

Rettens bemærkninger

141 Det fremgår af retspraksis, at overholdelse af ligebehandlingsprincippet må ses i sammenhæng med overholdelsen af legalitetsprincippet, hvorefter ingen til egen fordel kan påberåbe sig en ulovlighed, der er begået til fordel for andre (Domstolens dom af 9.10.1984, sag 188/83, Witte mod Parlamentet, Sml. s. 3465, præmis 15, og af 4.7.1985, sag 134/84, Williams mod Revisionsretten, Sml. s. 2225, præmis 14, samt dommen i sagen Italien mod Rådet, nævnt ovenfor i præmis 134, præmis 87-93).

142 Selv om det antages, at sagsøgerens kritik vedrørende de ulovligheder, der er begået til fordel for andre medlemmer, på grund af manglende eller utilstrækkelig kontrol med brugen af godtgørelser til parlamentsmedlemmer er berettiget, kan han ikke drage fordel heraf. Det sjette anbringende skal derfor forkastes.

*Det syvende anbringende om magtfordrejning*

Parternes argumenter

143 Ifølge sagsøgeren er der i denne sag objektive, relevante og samstemmende indicier for, at Præsidiet indledte proceduren af rent politiske årsager efter pres fra ordførerne for to spanske politiske grupper. Disse anmodede de tre spanske næstformand om, at Præsidiet greb ind over for sagsøgeren.

144 Parlamentet har heroverfor anført, at Præsidiet ikke traf afgørelse i forhold til sagsøgeren, og at hans argumentation derfor er irrelevant. Endvidere kunne det grundlag, som Parlamentet rådede over, begrunde en indledning af proceduren.

Rettens bemærkninger

145 Det fremgår af retspraksis, at en retsakt kun er behæftet med magtfordrejning, såfremt det på grundlag af objektive, relevante og samstemmende indicier fremgår, at den må antages at være truffet udelukkende eller dog i det mindste overvejende for at forfølge andre formål end dem, der er angivet, eller for at omgå en fremgangsmåde, der særligt er fastsat ved traktaten for at imødegå konkret foreliggende vanskeligheder (Domstolens dom af 13.5.1990, sag C-331/88, Fedesa m.fl., Sml. I, s. 4023, præmis 24, og af 14.5.1998, sag C-48/96 P, Windpark Groothusen mod Kommissionen, Sml. I, s. 2873, præmis 52).

146 Sagsøgeren har ikke tilvejebragt sådanne indicier. Det bemærkes, at sagsøgeren indtil beslaglæggelsen havde modtaget et samlet beløb på 495 891,31 EUR som godtgørelser til parlamentsmedlemmer. Beslaglæggelsen af en betydelig del af dette beløb (200 304 EUR), som ifølge sagsøgeren stammede fra Parlamentet, rejser nødvendigvis tvivl om, hvorvidt anvendelsen af en betydelig del af de omkostningsgodtgørelser og andre godtgørelser, der er udbetalt til sagsøgeren, er i overensstemmelse med OGM-regulativet. Indledningen af en undersøgelse var dermed berettiget. Det syvende anbringende skal derfor forkastes.>

*Det ottende anbringende om åbenbart urigtigt skøn i forbindelse med vurderingen af de bilag, der var indgivet til generalsekretæren*

Parternes argumenter

147 Sagsøgeren har gjort gældende, at Parlamentet foretog et åbenbart urigtigt skøn, da det ikke tog i betragtning, at han ikke var i stand til at fremlægge visse dele af regnskabsmaterialet på grund af regnskabsførerens tilbageholdelse, beslaglæggelsen af adskillige regnskabsbilag og beløbet på 200 304 EUR. Dette beløb stammede ifølge sagsøgeren udelukkende fra Parlamentet.

148 Afvisningen af at tage flere udgiftskategorier i betragtning uden at angive, hvorledes de er i strid med OGM-regulativet, udgør efter sagsøgerens opfattelse ligeledes et åbenbart urigtigt skøn. De udgifter, som ifølge generalsekretæren ikke har kunnet attesteres af autentiske regnskabsbilag, kunne være genstand for en skønsmæssig vurdering. Sagsøgeren har i denne henseende erindret om skrivelsen af 6. februar 2003 til generalsekretæren (jf. præmis 39), som indeholdt en ny opgørelse, hvorefter

de dokumenterede udgifter vedrørende sekretariatstillægget androg 191 860 EUR, nemlig 138 741 EUR, som dokumenteres gennem bilag til skrivelsen, og 53 119 EUR, som allerede var dokumenteret under revisionen, således at det beløb, der skulle tilbagebetales til Parlamentet, udgjorde 50 722 EUR.

149 Sagsøgeren finder således, at beløbene vedrørende lønrestancer (67 340 EUR) og restancer til sociale bidrag (26 054 EUR) burde være taget i betragtning af generalsekretæren, da disse gældsposter ville blive betalt, når det beslaglagte beløb blev frigivet. Endvidere har sagsøgeren rejst tvivl om Parlamentets afvisning af at tage hensyn til de faste beløb til personlige udgifter (27 600 EUR), selv om de kunne godtgøres på anden måde, og til mobiltelefonudgifter beregnet på grundlag af det tidligere forbrug (4 800 EUR).

150 Afvisningen af at tage hensyn til en række bilag og fakturaer vedrørende udgifter til sagsøgerens og hans assistenters bopæl på 63 308,64 EUR samt de lønrestancer, som han er blevet dømt til at betale af arbejdsretten i San Sebastian (50 865,43 EUR, jf. præmis 45), udgør ligeledes et åbenbart urigtigt skøn.

151 Sagsøgeren har under retsmødet præciseret, at hr. Gorrotxategi beholdt 100 000 EUR af de beslaglagte 200 304 EUR, fordi han som kasserer havde forudbetalt sagsøgeren dette beløb med henblik på at opfylde forpligtelserne over for sagsøgerens assistenter. Herudover blev det beløb, som han ved retten i San Sebastian er blevet dømt til at betale til sine assistenter, trukket fra det beslaglagte beløb.

152 Parlamentet har indledningsvis anført, at den erklæring, der blev udfærdiget på sagsøgerens anmodning (jf. præmis 32 og 33), kun vedrører de betalinger, der er foretaget til hans bankkonti samt til betalende tredjemænd som forskellige godtgørelser til parlamentsmedlemmer, og ikke henviser til det beslaglagte beløb.

153 Parlamentet har bemærket, at der ikke er nogen forbindelse mellem inddrivelsen af 200 304 EUR og fremlæggelsen af supplerende bilag, eftersom det beslaglagte beløb vedrører en periode forud for den periode, i hvilken godtgørelserne skulle være anvendt i overensstemmelse med OGM-regulativet. Det er således både den omstændighed, at der mangler dokumentation, og at der fandtes et betydeligt beløb på bankkontoen, som foranledigede Parlamentet til at antage, at disse beløb ikke var blevet brugt til at opfylde kontraktforpligtelser i overensstemmelse med OGM-regulativet.

154 Ifølge Parlamentet fastslog revisionsrapporten, at sagsøgeren havde tilsidesat OGM-regulativet. Herudover havde sagsøgeren selv anerkendt, at visse af hans forpligtelser over for hans assistenter ikke var blevet opfyldt. Parlamentet har i øvrigt anfægtet bevisværdien af de af sagsøgeren påberåbte omstændigheder vedrørende mæglingen for så vidt angår restancerne til assistenterne (jf. præmis 149) og de bilag, der blev fremlagt under proceduren.

155 Parlamentet har understreget, at de beløb, som sagsøgeren hævdede skyldtes assistenterne, ikke kunne tages i betragtning, eftersom de pågældende kontrakter i henhold til revisionsrapporten var indgået mellem assistenterne og EH/B, hvilket Kongeriget Spanien også har understreget.

156 Endelig har Parlamentet erklæret, som det fremgår af den anfægtede beslutnings punkt 3, at institutionen er villig til at tage yderligere bilag, som sagsøgeren måtte fremkomme med, i betragtning.

Rettens bemærkninger

157 Det bemærkes indledningsvis, at det følger af den ordning, der er indført med OGM-regulativet, at et medlem, som giver en betalende tredjemand bemyndigelse til at forvalte de beløb, der udbetales som assistentgodtgørelser til parlamentsmedlemmer, skal være i stand til at fremlægge bilag for en brug, der er i overensstemmelse med de kontrakter, han har indgået med sine assistenter. Manglende dokumentation for afholdte udgifter til assistenternes løn eller enhver anden udgift, der er godtgørelsesberettiget i henhold til OGM-regulativet, medfører, at medlemmet er forpligtet til at tilbagebetale de tilsvarende beløb til Parlamentet. Ethvert beløb, der ikke er dokumenteret anvendt i overensstemmelse med OGM-regulativet, skal anses for uretmæssigt udbetalt. Det påhviler således den berørte part, som har fremlagt bilag for forvaltningen som bevis for anvendelsen af modtagne midler, til støtte for sagen ved Retten at påberåbe sig og bevise, at forvaltningen begik en fejl ved at afvise at tage dem i betragtning.

158 Henset hertil kan sagsøgerens argument vedrørende de vanskeligheder, han stod over for på grund af kassererens anholdelse og beslaglæggelsen af en række dokumenter, ikke tages til følge. Sagsøgeren har i denne henseende ved besvarelsen af et skriftligt spørgsmål fra Retten præciseret, at det eneste dokument, de franske myndigheder beslaglagde, var kvitteringen for hævningen af 210 354 EUR udstedt af Banque Bruxelles Lambert til den befuldmægtigede. Sagsøgeren fik en kopi heraf fra banken og har fremlagt den for Retten. Den omstændighed, at sagsøgeren har skullet genskabe sine regnskaber uden kassererens hjælp, er også uden betydning.

159 En skønsmæssig ansættelse af sagsøgerens påståede udgifter kan heller ikke godtages. Det er ubestridt, at opfyldelse af forpligtelser, der er dækket af sekretariatstillægget, skal bevises ved bilag, der indeholder alle oplysninger, som er nødvendige for en efterfølgende kontrol (nøjagtige beløb, betalingsdatoer, oplysninger om debitor og kreditor, hjemmelen for betalingen mv.). En skønsmæssig ansættelse, som i øvrigt ikke fremgår af nogen bestemmelse, giver ikke mulighed herfor.

160 Sagsøgerens argument angående frigivelsen af beløbet på 200 304 EUR, der blev beslaglagt i Frankrig, nærmere bestemt argumentet om, at Parlamentet burde have taget hensyn til, at fremlæggelsen af bilag forudsætter en frigivelse, kan heller ikke tages til følge.

161 Sagsøgeren har nemlig søgt at bevise, at han skylder personer, der betales med sekretariatstillægget, visse beløb, og har gjort gældende, at Parlamentet burde have anset disse beløb for retmæssigt udbetalt. Han har i denne forbindelse henvist til lønrestancerne (67 340 EUR) og restancerne til sociale bidrag (26 054 EUR), idet han har understreget, at disse gældsposter bliver betalt, når det beslaglagte beløb frigives.

162 Den omstændighed, at sagsøgeren skylder personer, som sekretariatstillægget er beregnet til, visse beløb, kan imidlertid ikke fritage ham fra pligten til at bevise, at hans forpligtelser er ekstingveret. I modsat fald kunne et medlem indkassere en godtgørelse uden at betale tjenesteyderne de beløb, der tilkommer dem, og derefter hindre Parlamentets kontrol ved at fremlægge et tilfældigt bevis for gælden til disse tjenesteydere.

163 Som allerede anført følger det heraf, at Parlamentet skal kontrollere, at der er bilag, som dokumenterer, at midlerne er brugt i overensstemmelse med OGM-regulativet. Parlamentet kan ikke antages at have pligt til at fritage sagsøgeren for at fremlægge bilag på grund af en beslaglæggelse, som Parlamentet ikke er ansvarligt for. Parlamentsmedlemmet bærer nemlig risikoen for, at en udbetalt godtgørelse forvaltes korrekt. Parlamentet har i øvrigt erklæret sig villig til at tage yderligere

bilag i betragtning vedrørende betaling af den gæld, som sagsøgeren har henvist til. Parlamentet tog derfor hensyn til beslaglæggelsen i Frankrig og har tilbudt sagsøgeren mulighed for at dokumentere beløb, der er udbetalt som godtgørelser til parlamentsmedlemmer.

164 Hvad angår Parlamentets afvisning af at tage beløb til personlige udgifter (27 600 EUR) i betragtning, selv om disse beløb ifølge sagsøgeren kunne attesteres på anden måde, bemærkes, at sagsøgeren ikke har præciseret hvorledes. For så vidt angår udgifter til mobiltelefoner bemærkes, at de foreslåede beregninger af de grunde, der er redegjort for i præmis 159, ikke kan godtages som dokumentation for udgifter i henhold til OGM-regulativet.

165 Hvad angår afgørelsen fra arbejdsretten i San Sebastian, som sagsøgeren har påberåbt sig som bevis for sin gæld (på 50 865,43 EUR) til sine assistenter, bemærkes, at der ikke er tale om en retsakt fra en retlig myndighed, men om en administrativ afgørelse fra mægleren i justitsafdelingen i den baskiske regering, som bygger på en aftale mellem sagsøgeren og hans assistenter. Denne akt beviser således ikke, at sagsøgerens gæld til hans assistenter er ekstingveret, hvorfor den ikke udgør behørig dokumentation (jf. ovenfor i præmis 162 og 163). Ydermere indeholder en aftale indgået i forbindelse med mægling, som den ovenfor nævnte afgørelse, reelt ikke noget sikkert bevis for eksistensen af en fordring. Det er således med rette, at Parlamentet har krævet dokumentation for betaling af disse restancer til assistenterne med henblik på at nedbringe gælden.

166 Sagsøgeren har anført, at et beløb på 63 308,64 EUR burde have været anset for berettiget som udgifter til husførelse. Disse udgifter påtog EH/B sig, idet partiet i henhold til aftale med hver af assistenterne trak et fast beløb på 600 EUR i deres løn. Dette beløb skyldes ifølge sagsøgeren EH/B (jf. ovenfor i præmis 45 og 150).

167 Hertil bemærkes, at en ubetalt gæld af de allerede anførte grunde ikke kan tages i betragtning som en berettiget udgift. Det er således med rette, at Parlamentet har afvist at tage dette forhold i betragtning.

168 Det følger af det ovenstående, at generalsekretærens afvisning af at tage hensyn til de af sagsøgeren fremlagte bilag, der er nævnt ovenfor, ikke er behæftet med en fejl. Det følger heraf, at det ottende anbringende skal forkastes.

169 Da det første anbringendes tre sidste led samt alle de efterfølgende anbringender (andet til ottende anbringende) er blevet forkastet, skal den anfægtede beslutning udelukkende annulleres, for så vidt som den bestemmer, at inddrivelsen af det beløb, som sagsøgeren skylder, skal ske ved modregning.

**Sagens omkostninger**

170 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 3, kan Retten fordele sagens omkostninger eller bestemme, at hver part skal bære sine egne omkostninger, hvis hver af parterne henholdsvis taber eller vinder på et eller flere punkter. I denne sag er den anfægtede beslutning blevet delvist annulleret, og hovedparten af sagsøgerens anbringender er blevet forkastet, hvorfor hver part bør pålægges at bære sine egne omkostninger.

171 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 4, første afsnit, bærer medlemsstater, der er indtrådt i en sag, deres egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Anden Udvidede Afdeling)

1) **Europa-Parlamentets generalsekretærs beslutning af 24. februar 2004, der foranstalter tilbageholdelse i sagsøgerens krav på omkostningsgodtgørelse og andre godtgørelser som medlem af Europa-Parlamentet, annulleres, for så vidt som det heri bestemmes, at inddrivelse af et af sagsøgeren skyldigt beløb skal ske ved modregning.**

2) **I øvrigt frifindes Europa-Parlamentet.**

3) **Sagsøgeren, Europa-Parlamentet og Kongeriget Spanien bærer deres egne omkostninger.**

Pirrung Meij Forwood

Pelikánová Papasavvas

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 22. december 2005.

E. Coulon J. Pirrung

Justitssekretær Afdelingsformand